

— На кжшлата по-скоро! извика Остенътъ. И троицата души хванахъ за крака и ржцѣ Огнянова и го понесохъ по снѣговитата урва на Богданъ. Въ тая работа най-много помогнахъ пакъ силнитѣ мишци на Боримечката. Подиръ невъобразими усилия дотѣтризахъ се до кжшлата.

XXXV.

ВЪ КОЛИБАТА.

Кжшлата на Дика стояше на една равна поляна, въ ниско; високи бърда ѝ закриляхъ отъ вѣтроветѣ. Въ широката заграда бѣхъ наплѣстени копни отъ сѣно и шума — зимна храна за овцетѣ и козитѣ. Тѣ се подсланяхъ подъ една широка ниска стрѣха, прострѣна на сѣверната частъ на двора. Колибата на овчаритѣ, които пазехъ стадото на зимовището му, се димѣше весело. Едно овчарско куче се хвърли на пжтницитѣ, но тозъ часъ позна Ивана Остенътъ и се замилва. Сложиха Огнянова въ топличката колиба и продължихъ енергически растриванието. Овчарчето, което пазеше тамъ, и то помагаше за спасението на Огнянова, като смѣкнж царвулитѣ и трѣкаше съ снѣгъ краката. Когато и Огняновъ и другаритѣ му се видѣхъ внѣ отъ опасността на замръзване, тѣ се прѣкрѣстихъ съ дълбока благодарностъ къмъ Провидѣнието. Овчарчето нахвърля още дърва на огъня. Дружината насѣда около, безъ да грѣе ржцѣ и крака обаче. Кучето, вѣрно на инстинкта си, клекнж при входа да пази.

— Обрѣйко, дѣ чича ти Калча? попита Остенътъ. Калчо бѣше Диковъ братъ и пазѣше кжшлата.

— Въ село слѣзихъ снощи, сега го чакамъ.

— Дай, баевата, каквото има въ торбата, да похапнемъ.

Овчарчето истърси всички хранителни припаси: нѣволко твърди комати ржженикъ, лукъ, соль и миродия.

— Нѣма ли ракийка, Обрѣйко? — Нѣмаме.